

Nr 470

Av herr Boija m. fl., i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 90, med förslag till ny tulltaxa, m. m.

I proposition nr 90 till årets riksdag angående förslag till ny tulltaxa behandlas i ett särskilt avsnitt frågan om kvantitets- eller värdetullar. Liksom 1952 års tulltaxekommitté är departementschefen av den uppfattningen att övervägande skäl talar för att tullsystemet i allmänhet baseras på värdetull. Han anför bl. a.: »I detta sammanhang vill jag med några ord beröra en särskild fråga. Åtskilliga remissinstanser har av olika skäl förordat en tämligen vidsträckt användning av kombinerade kvantitets- och värdetullar. Enligt min mening bör emellertid, bl. a. av tulltekniska skäl, sådana tullar endast undantagsvis ifrågakomma såsom permanenta anordningar. Däremot finner jag det icke uteslutet att sådana tullar i form av minimitullar kan ha en uppgift att fylla i vissa situationer med onormalt låg prissättning av importvaror, exempelvis i fall där regelrätt antidumpingtull av praktiska skäl skulle vara svår att tillämpa. I dylika situationer bör därför kunna övervägas att tillfälligt komplettera en fastställd värdetull med en specifik minimitull. I det föregående har jag givit uttryck för den uppfattningen att en översyn bör ske av Kungl. Maj:ts befogenheter att åsätta särskilda tullavgifter och antidumpingtullar. Denna översyn bör ske med beaktande av de behov som kan föreligga även i nu berörda hänseende.»

En mycket framträdande orsak till vissa textilbranschens nuvarande be-
trängda läge utgöres av den lågprisimport av dumpingkaraktär som sedan
länge förekommit och som visar en allvarlig tendens till ökning. Särskilt
kännbar har denna import varit för vissa delar av trikå- och yllebanscherna.
Denna konkurrens kommer i första hand från länder med statshandel, dvs.
Östeuropa, där prissättningen enligt OEEC:s utredningar är politiskt och
icke kostnadsmässigt bestämd, samt från Japan med dess exceptionellt låga
löneläge kombinerat med indirekta exportsubventioner. Mot denna för den
svenska textilindustrien mycket besvärande importkonkurrens har emeller-
tid vissa motåtgärder vidtagits, varför den i detta sammanhang kan förbigås.

Från OEEC-området, främst Italien, förekommer emellertid export av tex-
tilvaror till underpriser. Den italienska konkurrensen har särskilt koncent-
rerat sig på nylonstrumpor och grövre yllevävnader. Betecknande för pris-
läget är att våren 1955, då antidumpingförordningen ännu tillämpades för
nylonstrumpor i Sverige, ansågs från italiensk sida ett pris av 36 kronor per
dussin såsom normalt, medan man från Italien i dag säljer strumpor till

Sverige för 18—20 kronor per dussin. Någon möjlighet att tillverka strumpor till detta pris föreligger, såvitt vi kan förstå, icke i vare sig Italien eller Sverige, oavsett hur rationell tillverkningen än må vara. Inte heller de italienska priserna har således något samband med de verkliga framställningskostnaderna. Importutvecklingen på detta område framgår av nedanstående statistiska uppgifter.

År	Totalimport ton	Därav från Italien		
		ton	index	% av totalimporten
1954	159	21,7	100	13,7
1955	199	23,4	108	11,8
1956	262	40,3	186	15,4
1957	270	93,3	430	34,6

Som framgår av tabellen svarar Italien nu för ca 35 % av den totala importen av nylonstrumpor till Sverige, där självförsörjningsgraden nu sjunkit till ca 50 % från över 90 % före kriget. Den italienska prispolitiken har naturligtvis medfört stora avsättningssvårigheter för den svenska industrien, vilket bl. a. tagit sig uttryck i avsevärt försämrade orderingång och väsentligt stegrade lager. Kombinationen minskad orderingång och ökad lagerhållning måste, om icke snara förbättringar inträder, leda till sysselsättningsproblem inom denna industri.

För yllevävnader är de italienska priserna endast obetydligt högre än de östeuropeiska. Från Prato-området offererades textila färdigvaror till priser, som ofta understiger våra garnkostnader. Genom en sådan prispolitik har den svenska importen av dessa varor under de senaste åren stigit med mer än 50 % per år och motsvarar nu ca $\frac{1}{3}$ av hela den svenska ylleproduktionen för beklädnadsändamål. Importstegringen till Sverige för varor av detta slag framgår av nedanstående tabell.

Importen från Italien av stat.nr 1021: 1—1022: 1 i ton

	1021: 1	1021: 2	1022: 1	Summa	Index
1952	14	11	170	195	100
1953	89	108	444	641	329
1954	26	141	454	621	318
1955	64	146	539	749	384
1956	99	104	1 073	1 276	654
1957	286	80	1 460	1 826	936

Den officiella importstatistiken ger följande bild av förhållandet mellan prissättningen från Italien och övriga västeuropeiska länder.

Genomsnittspriser beträffande import

		1021: 1	1021: 2	1022: 1	
1956	{	Import från Italien	13: 39	17: 01	13: 12
		Import fr. övr. Västeuropa ..	21: 56	27: 56	18: 24
1957	{	Import från Italien	12: 80	19: 24	12: 82
(jan.—aug.)		Import fr. övr. Västeuropa ..	20: 73	26: 02	18: 73

Importprisinivån bestyrker således, att normalpriserna för dessa varor ligger ca 50 % högre än de italienska. Med Italien-importens kvantitativa betydelse och onormalt låga prisnivå är det ofrånkomligt att denna varit och alltmer blivit av avgörande betydelse för den svenska ylleindustriens nuvarande allvarliga läge. Arbetarantalet har från år 1950 till år 1956 reducerats från ca 13 400 till ca 8 500, en nedgång med mer än 35 %. Härav har ca 3 500 lämnat industrien efter år 1953.

Denna utveckling har ägt rum trots att de inhemska företagen gjort sitt yttersta för att genom avkall på prissidan möta importkonkurrensen och hålla produktionen uppe. Följden av detta har emellertid självfallet återverkat på lönsamheten, som för ylleindustrien varit katastrofalt dålig under en längre tid. För perioden 1951—1955 har underskotten i ylleindustrien och den kombinerade textilindustrien, i vilken ylleindustrien till stor del ingår, enligt partsutredningen uppgått till icke mindre än 65 resp. 60 miljoner kronor.

I propositionen föreslår departementschefen att den år 1955 för vissa artiklar genomförda anordningen med minimitull tills vidare bör bibehållas endast för underkläder (nr 60.04). Den för motsvarande plagg hänförliga till nr 60.05 gällande minimitullen skulle därigenom upphöra att gälla. Emellertid avsåg de utredningar, som våren 1955 skedde beträffande underpriskonkurrensen på trikåvaror, alla varor av denna typ oavsett om de tulltekniskt betecknas som över- eller underkläder. I många fall är skillnaden mellan dessa artiklar endast en fråga om färgval etc. Underpriskonkurrensen är minst lika hård beträffande position 60.05 som 60.04.

För undvikande av allvarliga driftstörningar och därav följande sysselsättningsproblem är det beträffande ovannämnda för dumping särskilt känsliga varuområden nödvändigt, att värdetullen redan i tulltaxan kombineras med specifika minimitullar. De här avsedda områdena utgör skolexempel på de tillfällen då enligt departementschefen en minimitull är berättigad. De nedan föreslagna minimitullsatserna är icke tillräckliga att såsom en antidumpingtull utfylla gapet mellan underpris och normalpris på dessa varor men torde genom sin automatiskt verkande effekt utgöra ett motiverat botfenskydd.

Med stöd av vad som ovan anförts får vi hemställa,

att riksdagen vid behandling av proposition nr 90 måtte besluta

att införa följande specifika minimitullsatser

<i>Position nr</i>	<i>Varuslag</i>	
53.11 B—53.13	vävnader av ull	} 3: 75 kr./kg
62.01	res- och sängfiltar	
60.03 A	syntetsilkestrumpor	8 kr./dussin; samt

att i propositionen till nr 60.04 C intagen anmärkning må utvidgas att gälla jämväl för position nr 60.05 C.

Stockholm den 9 april 1958

		<i>Gustav Boija</i>
<i>Rune Johansson</i> i Norrköping	<i>Jean Braconier</i>	<i>Axel Gustafsson</i>
<i>M. Berglund</i>	<i>Evert Svensson</i>	<i>Einar Andersson</i> Hyssna
<i>Erik Adamsson</i>	<i>Astrid Bergegren</i>	<i>Tage Magnusson</i> i Borås
<i>Sam. B. Norup</i>	<i>Hans Nyhage</i>	<i>Karin Wetterström</i>
<i>Bengt Sjölin</i>	<i>Rolf Eliasson</i>	<i>Eric Nelander</i>
<i>Olof Andreasson</i>	<i>Fridolf Thapper</i>	<i>Brita Elmén</i>

Nr 471

Av herr Bengtsson i Göteborg m. fl., i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 90, med förslag till ny tulltaxa, m. m.

(Lika lydande med motion nr 372 i Första kammaren)

Stockholm den 9 april 1958

		<i>Bengt Bengtsson</i> i Göteborg
<i>Gustav Boija</i>	<i>Sven Gustafson</i> i Göteborg	<i>Tage Magnusson</i> i Borås